Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 245. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 27-го ГРУДНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, DECEMBER 27, 1984 No. 245. VOL. XC.

Канадська Фундація УВУ надала п'ять стипендій

Вінніпег, Ман. — Канадська Фундація Українського Вільного Університету в 1984 році видал п'ять стипендій по 400 долярів.

Стипендії на педагогічні курси отимали: Ріна Ганчук з Едмонтону та Юдита Керельчук і Діяна Грицюк зі Саскатуну.

Стипендії також надано двом докторантам УВУ, втікачам з Польщі, Мирославові Фіцакові та Ярославові Крикові. Канцелярія УВУ повідомляє, що всі стипендіянти здали іспити успішно.

КФ УВУ також цього року зі своїх фондів мала змогу передати на потреби УВУ 1,000 долярів.

Управа Канадської Фундації Українського Вільного Університету дякує всім жертводавцям, що своїми датками уможливили існування Фундації та надання згаданих стипендій. Фундація закликає всіх українців включитися в акцію збереження та піддержки української науки, стаючи членами або жертводавцями КФ-УВУ.

В Мерилендському коледжі зорганізовано Український клюб

Вестмінстер, Мд. — У Західньому коледжі Мериленду, що знаходиться в мальовничій околиці містечка Вестмінстер, засновано тепер Український студентський клюб, що його очолив Адріян Ґавдяк, а членами Управи обрано Івана Сіменського, Павла Кулія і Марійнну Раду. Ініціятором Клюбу є професор того коледжу Василь Палійчук, який вже від довгих років мріяв про заснування клюбу українських студентів.

Одною з перших імпрез, що їх зорганізував новостворений клюб, була українська Свята Вечеря, що відбулася 5-го грудня ц.р.

В дальшому Український клюб плянує підготовити культурну програму у рамках весняного фестивалю в коледжі, який відбудеться 17-го березня 1985 року. На цю імпрезу запрошено український танцювальний ансамбль „Лиман" з Балтимору, а члени клюбу сподіються, що фестиваль відвідають також студенти і гості з околиці, як також з Балтимору та Вашінґтону, де є більші українські громади.

Вийшла з друку книга про Лемківщину

Ню Йорк. — Фундація дослідження Лемківщини видала нове, четверте число збірника п. н. „Аннали Лемківщини". Книга містить статті, спогади, документи, хроніку, написані українською, польською, англійською та німецькою мовами, які, як і в перших трьох числах „Анналів", „мають відношення до нашої української землі — Лемківщини".

Відкривається збірник цікавою статтею Миколи Дупляка „У 35-ту річницю трагедії Лемківщини", в якій автор просліджує історію насильної депортації українського населення Лемківщини на польські понімецькі землі та на совєтську Україну. Зі статті віє тугою за красою Бескидів, мальовничістю карпатської природи.

На високому рівні, з використанням багатьох наукових джерел, написана стаття Миколи Штеця п. н. „З історії боротьби за літературну мову в східній Словаччині". В ній автор досліджує умови розвитку літературної мови українського населення східньої Словаччини в умовах Чехо—Словацької Республіки в 1919-38 роках. Ця праця цінна хоч би тому, що досі це питання не привернуло уваґу мовознавців і на цю тему нема жадної мовознавчої розвідки.

„Аннали" будуть цінною книгою не тільки для лемків, яких доля закинула у різні країни світу, але й для всіх, хто цікавиться лемківською проблематикою. А таких є багато.

Замовити книгу можна, написавши на адресу: The Lemko Research Foundation, P.O. Box 651, Cooper Station, New York, N. Y. 10276. Її ціна — 15 дол.

„Голос Америки" поширює свою працю

Вашінгтон. — Радіовисильня „Голос Америки" підписав умову із п'ятьма державами, з яких буде пересилати свої передачі в більшому засягу та переговорює також з Ізраїлем, щоб могти з його території надавати передачі до цієї частини Азії, що належить до СССР як також до Афганістану.

Все це проходить як реалізація нового пляну розбудови і модернізації „Голосу Америки", що є частиною державної інформаційної служби ЗСА на цілий світ.

Для модернізації і поширення дії „Голосу Америки" Уряд призначив 1,5 більйона долярів, які потрібні, щоб уліпшити перестарілі надавчі апарати, як теж зміцнити їх так, щоб совєтське радіо не могло перешкоджати в надаванні передач призначених на територію СССР. Також у новому пляні мають поширити кількість мов, у яких відбуваються передачі „Голосу Америки", — із 42 до 60. В останніх роках Уряд ЗСА старався зміцнити передачі до СССР у мовах східніх народів, які там проживають, зокрема в центральній Азії з уваги на те, що в цій частині окупованій совєтським урядом є до нього ворожа настанова. Саме тому Уряд ЗСА переговорює із Ізраїлем, щоб мати змогу посилати з його території з надавчої станції „Радіо Свободи", що вже там працює сильніші передачі лише до СССР.

Країни, з якими „Голос Америки" підписав тепер умову щодо передачі своїх авдицій із їхньої території є: Марокко, Срі Ланка, Тайленд, Коста Ріка і Беліз.

Плян розбудови і модернізації „Голосу Америки" що буде тривати від п'яти до шести років був одобрений Палатою Репрезентантів і Сенатом ще в 1983 році, але переговори з різними державами для одержання дозволу надавати передачі їхньої території тягнулися довго і були засекречені з уваги на міжнародні стосунки і щойно тепер, коли вони були остаточні, можна було подати їх до публічного відома.

Св. Софія продовжує радіопередавання

Філядельфія. Св. Софія, — Релігійне Товариство Українців католиків у ЗСА, подає до відома, що релігійно-культурну радіопередачу п. н. „Голос української діяспори" можна слухати кожного вівтірка на коротнохвилевому радіоприймачі на ширині 19 метрів і 15420 кілогерц частоти.

Час програми: на східньому побережжі Північної Америки, год. 11-та рано; год. 4-та за ґрінвічським часом; год. 7-ма за київським часом.

На зміст програми складаються коментарі і нариси з ділянки мистецтва, літератури, проблематики й історії Української Церкви, української музики, як також новини з життя українців на поселеннях. З нагоди великих празників, як Різдво чи Воскресіння Христове, надаються спеціяльні святочні програми.

Додаткові інформації можна отримати від: Товариства Св. Софія, 7911 Whitewood Rd., Philadelphia, Pa. 19117.

„Ню Йорк Таймс" пише про совєтського дезертира

Ню Йорк. — В газеті „Ню Йорк Таймс" появилася стаття Філа Ґейлі, в якій розповідається про рік, що його провів у ЗСА совєтський дезертир Ніколай Рижков, привезений сюди з Афганістану. Недавно він рішив повернутися до СССР. Кореспондент газети зробив інтерв'ю з кількома особами, які знали Рижкова. За їх словами, він тужив за домом і не намагався працювати або вивчати англійську мову.

Н. Рижков був одним з шести військовополонених, які попали в Америку завдяки відповідальної співробітниці організації Фрідом Гавз Людмили Торн.

Недавно Рижков явився в посольство СССР у Вашінгтоні і заявив, що він хотів би повернутися назад. З ним розмовляли працівники Державного департаменту, які прийшли до висновку, що колишній вояк зробив рішення повернутися в СССР добровільно. Недавно туди повернулися два полонені Ігор Риков та Олег Хлань, що перебували в Англії. Тепер у ЗСА перебувають ще п'ять колишніх совєтських військовослужбовців з Афганістану, один з них в Ню Джерзі.

За словами Л. Торн, існує небезпека, що рішення трьох вояків повернутися до СССР може ускладнити становище інших військовополонених, які перебувають у афганських повстанців.

Л. Торн особливо стурбована станом Александра Воронова, який приїхав до ЗСА в кінці минулого року разом з Н. Рижковим. „Коли Алєксандер був у нас дома, — згадує вона, — він годинами сидів і дивився в стелю. Після від'їзду Рижкова його депресія посилилася. Я попросила, щоб він подумав про всіх інших совєтських дезертирів в Афганістані, які мають надію приїхати в ЗСА, і про те, в якому становищі вони будуть, якщо він повернеться назад, як Ніколай".

Після приїзду до ЗСА Рижков і Воронов на протязі п'ятьох тижнів жили в матері Л. Торн в Ню Джерзі. У перші дні вони користувалися великою увагою преси. Виступаючи на прес-

(Закінчення на стор. 4)

Нюйоркська Округа відзначила 90-ліття УНСоюзу

Ню Йорк (в.л.). — В суботу, 8-го грудня ц.р., тут у великій залі Академії св. Юра старанням Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу Метрополії Ню Йорк, відбувся ювілейний бенкет для відзначення 90-ліття УНСоюзу, у якому взяло участь біля 140 громадян, переважно членів УНС та їхніх родин, а також представники багатьох громадських, жіночих, наукових, фінансових й інших організацій та установ.

В годині 5:30 ювілейний бенкет офіційно відкрив голова Округи Микола Хоманчук коротким вступним словом, вказуючи на позитивну і корисну працю УНСоюзу для української спільноти. Він привітав присутніх на імпрезі членів Головного Уряду і всіх присутніх.

Головний предсідник УНС д-р Іван Флис вручає плякету адв. Михайлові Пізнакові. Стоять зліва: ред. В. Левенець, Й. Лисогір, о. С. Шевчук (сидить), адв. М. Пізнак, головний організатор С. Гавриш (частинно заслонений), М. Душник, д-р Я. Падох і М. Хоманчук.

Функцію тостмайстра сповняв і переводив цілістю програми бенкету ред. Володимир Левенець, який перебираючи керівництво відмітив, що УНС, який на початках зорганізованого життя українців в З'єднаних Стейтах Америки дав почин до зорганізованих форм життя спільноти, виріс тепер на велику фінансову і громадську установу, яка служила і буде служити членству, українській спільноті в ЗСА, Канаді і в цілій діяспорі та поневоленій, але нескореній Україні.

Після започаткування бенкету молитвою, що її провів присутній на вечері о. Севастіян Шевчук з церкви св. Юра і вшанування однохвилинною мовчанкою померших членів Округи, добре опрацьоване святочне слово виголосив головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис. У своїй 20-ти хвилинній промові він заторкнув багато важливих союзових і загально-громадських справ, навів багато фактів з багатогранної корисної для громади праці цієї установи, згадав про минулу, теперішню і майбутню працю, що її з Божою поміччю УНС виконує. Гості вислухали з великою увагою промову головного предсідника і нагородили його довготривалими оплесками.

Варта уваги урочисто переведена церемонія відзначення чільних союзовців, які віддано трудилися для УНС на протязі 25-ох і більше років. Цією церемонією проводив головний організатор Степан Гавриш, виголосивши перед тим коротке, але вагоме своїм змістом слово до присутніх і

(Закінчення на стор. 4).

Терористичний акт в Італії сколихнув світом

Болонья, Італія. — Збомблення пасажирського поїзду в Італії у якому загинуло 16 осіб, а понад 100 були поранені, сколихнуло цілим світом. Досі до цього терористичного брутального акту проти цивільного населення напередодні Різдва Христового, свята яке в Італії дуже велично обходять, ніхто не признався. В політичних колах припускають, що могли це бути скрайньо-ліві терористичні групи, зокрема тяжко пошкодовані в останньому часі „червоні бригади", але могли бути також скрайньо-праві профашистські, які дивно відмовчуються за цей випадок.

На місце випадку прибув президент Італії Сандро Пертіні, міністер оборони Джовані Спадоліні та інші. Папа Іван Павло ІІ та відповідальні політики цілого світу гостро засудили цей терористичний акт у якому постраждали не тільки люди, але духовно був потрясений цілий італійський нарід, який у різний спосіб виявляв своє обурення домагаючись від центрального уряду зміни кримінальних кодексів і гострішого покарання людей причетних до терористичних груп чи організацій.

Деякі італійські політичні діячі переконані, що збомблення поїзду наступило у висліді міжнародної змови терористів і тому уряд Італії звернувся також до інших держав світу допомогти йому розкрити цю змову і притягнути до кримінальної відповідальности винних осіб.

Італійські газети, які звичайно не виходять під час Різдва Христового, випустили спеціяльні видання з описом трагедії і реакції світової опінії. Очевидно, серед безпосередніх рятівників, поліціянтів і парамедиків відчувалось розгублення, бо в багатьох випадках, вони не могли розпізнати тіл вбитих з огляду на страшне покалічення, або цілковите розшматовання тіла. Покищо поліція сконцентрувала свою увагу на італійській фашистській групі, яка в останньому часі виконала вже декілька атентатів до чого вона призналася, а уцілілі пасажири дали поліції опис 20-річного мужчини, який одну станцію переб Болоньєю висів з поїзда з порожніми валізками. У випадку були поранені також три американські громадяни — 24-річний Ґвен Бонд з Каліфорнії, 22-річний Пітер Лапін також з Каліфорнії і Джеймс Степенс з Ню Йорку.

У Вашінґтоні речники Державного департаменту заявили, що ЗСА допоможуть Італії розкрити терористів. Вони також засудили згаданий злочин і терористичну діяльність в світі.

У СВІТІ

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ЯПОНСЬКОГО уряду Ясугіро Накасоне намагається усучаснити свою оборонну політику і збільшити видатки на оборонні цілі у зв'язку із совєтською збільшеною активністю на Далекому Сході і розбудову нових баз на захоплених від Японії під час Другої світової війни островах. Совєтські кораблі і літаки дуже часто порушують повітряний простір і води Японії. Такі випадки порушень були б частішими, якщоб ці простори не контролювали американські збройні сили, від яких майже повністю залежить оборона теперішньої Японії.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР Світової Ради Церков Филлип Поттер, який в жовтні цього року побував в Китайській Народній Республіці і там зустрічався з деякими китайськими лідерами, заявив, що урядові китайські чинники погодяться на поширення релігійної свободи в майбутньому. Він підкреслив, що тепер в Китаю є три мільйони віруючих різних віросповідань у порівнянні з 700,000 в 1949 році. На думку Поттера дискусії про справи релігійної свободи все ще ведуться в середині компартії, але вже тепер помітно більшу свободу для тих, що бажають ісповідувати будь-яку релігію, або бажають стати членами якоїсь Церкви.

ТУРЕЧЧИНА ПОЧАЛА переслідувати релігійну групу Свідків Єгови, особливо тих, які займаються розповсюдженням своєї релігійної літератури серед турецького населення, яке у своїй основній масі є мусулманське. Турецький суд недавно засудив в Анкарі п'ятьох свідків Єгови, які ходили від дверей до дверей і продавали свою літературу, на шість років і вісім місяців тюрми, а в іншому процесі суддя покарав 18-ох членів чотирирічною тюрмою. Турецькі кримінальні закони не дозволяють явно проповідувати будь-яку релігію чи використовувати релігію для політичних цілей.

СПЕЦІЯЛІСТИ, ЯКІ займаються невтралізацією отруйного газу в індійській місцевості Бгопаль, заявили, що вони відкрили сім тонн газу незареєстрованого в жадних компанійних рекордах і у зв'язку з цим вони будуть змушені продовжити свою працю, яка мала закінчитися у п'ятницю, 21-го грудня, ще на один тиждень. Досі зневтралізовано 19 тонн газу і компанія Юніон Карбайд готується до закриття фабрики на бажання індійського уряду.

РЕЧНИКИ АДМІНІСТРАЦІЇ президента Роналда Регена заявили, що Совєтський Союз плянує розмістити до квітня 1985 року від 450 до 500 своїх ракет з нуклеарними головками середнього засягу СС—20 у західній частині СССР і сателітних країнах, зокрема у Східній Німеччині і Чехо-Словаччині. Один із заступників державного секретаря Ричард Бирт заявив кореспондентам в головній квартирі НАТО в Брюсселі, що передбачення були зроблені на підставі нових плятформ для вистрілу ракет, які тепер знаходяться у процесі будови.

ГРЕЦІЯ ПОГОДИЛАСЯ на пропозицію Франції і вишле до Чаду своїх спостерігачів, які разом з французами будуть наглядати над процесом відтягнення з тієї країни лівійських частин, які, згідно з обіцянкою і підписаним договором між Лівією і Францією, вже давно мали покинути Чад. Французи хотіли оминути закиду, що вони робили тиск на диктатора Лівії Муаммара Каддафі і тому шукали „партнера" в нагляді.

ІТАЛІЯ ПОГОДИЛАСЯ передати в руки американської поліції головного свідка у справі діяльности мафії в Італії і в З'єднаних Стейтах Америки, який вирішив зірвати з кримінальним світом і подав італійській, а через неї і американській поліції цілий ряд прізвищ людей, які займаються перекупством, газартною грою, торгівлею наркотиками й іншими протизаконними справами. Томмасо Бюcетта прибув в кінці минулого тижня до Ню Йорку і тут свідчитиме про зв'язки італійської з американською мафією.

ПАПА КРИТИКУЄ ТОТАЛІТАРНІ ІДЕОЛОГІЇ

Ватикан. — Папа Іван Павло II, у своєму 19-сторінковому різдвяному посланні переданому контрольованими Католицькою Церквою радіостанціями і надрукованому в півофіціозі Ватикану „Ль'Осерваторе Романо", засуджує тоталітарні режими й ідеології та закликає народи світу шукати шляхів до замирення.

Велику частину свого послання Папа присвятив молоді, батькам, виховникам, зокрема вчителям і всім людям, які терплять від несправедливости і переслідування від тоталітарних режимів. Не називаючи нікого по імені Папа звертає увагу на загрозу для миру і розгорнення війн і революцій та заворушень в багатьох країнах світу, які в результаті можуть захитати основи миру і допровадити до воєнної катастрофи в світі. Цю небезпечну ситуацію створюють в більшості тоталітарні режими, які змагають до соціяльної, політичної і економічної домінації над іншими народами і націями та відмовляють їм права самим вирішувати свою долю, — заявив Папа.

„Деякі з цих тоталітарних ідеологій перетворилися навіть у фальшиві секуляристичні релігії, — говориться в посланні Папи, проповідуючи, що вони знайшли розв'язку для цілого людства, хоч в себе вдома вони не зуміли розв'язати належно ані одної проблеми".

Архиєпископ Ян Шотте, віцепрезидент ватиканської комісії справедливости і миру, заявив кореспондентам, що Папа мав на увазі праві і ліві режими і не робив жадного злонамірeного натяку на одну з цих тоталітарних держав.

Молодь, на думку Папи, рішатиме в майбутньому чи вона хоче жити і працювати в тоталітарних системах, чи у вільних суспільствах. У минулому Ватикан неодноразово засуджував марксистську ідеологію і концепцію боротьби кляс, що її ще й досі проповідує СССР й інші комуністичні країни.

Папа критикував також капіталістичну систему життя. Він закликає молодь не тратити надії, чи зі страху втікати від проблем, а розв'язувати їх.

С. Соколов став наслідником Д. Устінова

Москва. — В понеділок, 24-го грудня ц.р., тут на Красній площі відбувся похорон совєтського міністра оборони маршала Дмітрія Устінова, який помер у віці 76 років. 73-річний совєтський генсек і президент Константін Черненко на похороні Д. Устінова не був присутній. Як стало відомо з неофіційних совєтських джерел, він захворів. Закордонні кореспонденти і дипломати звернули увагу, що Черненко погано почував себе ще в суботу, коли разом з іншими членами Політбюра прибув до будинку спілок для прощання з Д. Устіновим. Тоді Черненко ледве дійшов від свого авта до дверей будинку.

Новим міністром оборони призначено 73-річного маршала Сергея Соколова, кадрового військовика, який 52 роки служить в Червоній армії. Своїм висуненням на керівні пости С. Соколов завдячує Л. Брежнєву, який був його протеже, а нині — К. Черненкові, який намагається дотримуватися брежнєвської лінії і „давати дорогу" його ставленикам.

В АМЕРИЦІ

В НЮ ЙОРКУ ВІДБУЛАСЯ ліцитація поміж десятьма видавництвами, які змагалися, хто більше заплатить Джералдін Ферраро за написання споминів про її кандидатуру на першу жінку-віцепрезидента ЗСА від Демократичної партії. Дж. Ферраро зажадала за написання книжки один мільйон долярів. Стільки й заплатить їй це видавництво, що виграло на ліцитації, але назви його не подано до відома. Дж. Ферраро має написати книжку до квітня 1985 року і хоча ще не почала праці, запевнила, що закінчить її як вимагають, при допомозі Лінди Франке, яка відома з помочі при писанні споминів Розалин Картер.

СТВЕРДЖЕНО, ЩО В ЗСА збільшилося помітно число дітей, які ходять до приватних шкіл. На підставі урядових даних, тепер кожна восьма дитина в ЗСА ходить до приватної школи. Назагал приватні школи мають на половину менші кількістю кляси і тому їхній рівень науки є кращий. Це є саме головною причиною чому кількість учнів у приватних школах зростає.

ВЕРХОВНИЙ СУД в стейті Ню Йорк вперше засудив мужа за знасилування власної дружини і тим перекреслив дуже старий пересуд, що в подружжі жінка є немов власністю мужа та він може робити, що йому подобається. Суд рішив, що немає ніякої різниці поміж знасилуванням жінки в подружжі чи поза ним, а рівні права для обидвох полів вимагають також рівних прав у подружжі.

НАУКОВЦІ ВІДДІЛИЛИ і репродукували в ляbораторіях чисті людські гени, які думають, є вітальними, щоб боронити людський організм перед недугами. Ті гени це другі, які на думку наукових дослідників є важливі для творення в організмі природної оборони перед недугою рака.

НОВИЙ ЛІК РІБАВІРІН, який має допомагати при занедужаннях на грипу, випробовують тепер також як середник проти інших недуг. Одним з найважливіших його можливостей є допомога при захворюваннях на смертельну недугу АІДС, яка атакує цілу оборонну людську систему і кінчається звичайно раком. В ляbораторійних дослідах Рібавірін запобігає продукції віруса, який викликує АІДС.

ГОЛОВА КОМІСІЇ, що прослідкує безпеку виробів у ЗСА, думає заборонити в новому році виробництво фірток для охорони малих дітей, що їх ставлять звичайно на сходах. Показується, що такі фіртки, які засуваються як гармонія, є дуже небезпечні і зареєстровано вже вісім смертних випадків та 23 поранень серед малих дітей. Остаточне рішення в цій справі западе у січні 1985 року.

ГРУПА ГУБЕРНАТОРІВ південних стейтів ЗСА плянують окрему зустріч у січні 1985 року в справі проблеми справжнього „наїзду" на ці стейти торгівців наркотиками. Як інформують у одному стейті — Джорджії сконфісковано в останньому році 6,000 фунтів кокаїни, а в минулих роках річно конфіскувалось 25 фунтів. Губернатори уважають, що проблема такого збільшення торгівлі наркотиками у них є спонукана тим, що Уряд поставив цілий натиск на задержання пачкування наркотиків в південній Фльориді і тор[illegible] наркотиками перенеслися до інших стейтів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

ЗСА вийшли з ЮНЕСКО

У грудні 1983 року президент Реґен заявив публічно, що з кінцем грудня 1984 року Америка виступить з членства ЮНЕСКО.

Між рядом тоді поданих причин були, між іншим, дефіцитова фінансова господарка та політично-ідеологічне наставлення цієї міжнародної організації, до якої Америка вплачує понад 27 відсотків річного бюджету.

Президент Реґен, виходячи з цим повідомленням в грудні 1983 року, одверто заявив, що якщо в керівництві і політиці ЮНЕСКО не переведуть засадничих змін до кінця грудня 1984 року, Америка дотримається своєї заяви і виступить з членства ЮНЕСКО.

Дня 19-го грудня 1984 року Ґреґори Нювел, асистент державного секретаря для міжнародних організацій, підтвердив, що ЗСА перестає бути членом ЮНЕСКО з днем 31-го грудня 1984 року.

Не зважаючи на радикальний характер цього кроку — вихід з ЮНЕСКО — це рішення дістало загальну апробату від таких відомих американських часописів як „Ню Йорк Таймс," „Вашінґтон Повст," „Вол Стріт Джорнал" й інші.

Американський Уряд також назначив спеціяльну комісію для студій і розсліду діяльности ЮНЕСКО, щоб переконатися, чи ця організація поробила певні поправки у своїй адміністрації і діянні. Це не сталося, і тому Америка перестає бути членом ЮНЕСКО.

Урядові речники подають, чому американський Уряд виступив з цієї організації:

1) Америка не може довше толерувати політики ЮНЕСКО, яка по суті є просовєтська і антиамериканська, хоч Америка дає найбільше грошей до річного бюджету.

2) американський Уряд сподівається, що Америка може мати куди більше впливу зізовні на поправу ЮНЕСКО чим будучи її членом. У 1977 році Америка вийшла з членства ІЛО (Міжнародна Організація Праці) через певні адміністративні причини, у висліді чого критика американцями значно вплинула на поправу ІЛО до тієї міри, що в 1980 Америка відновила своє членство в ІЛО і є досі активним і позитивним членом цієї важливої міжнародної організації;

3) вкінці, якщо Америка вже заявила, що якщо не буде абсолютної поправи, то ще з кінцем 1984 року вона відтягне своє членство з ЮНЕСКО, вона мусить цього консеквентно дотриматися. З цією метою назначено спеціяльну комісію, яка винесла самі неґативні висновки про діяльність ЮНЕСКО. І як Америка виглядала б в очах цілого сviу, якщо б вона тепер вернулася до ЮНЕСКО без виразної поправи цієї організації.

Нарешті, вихід Америка з ЮНЕСКО зовсім не означає, що справи виховання, наукової і культурної співпраці тощо, потерпить через відсутність Америки. Треба знайти інші альтернативні шляхи для співпраці до того часу, поки ЮНЕСКО не упорядкує власної адміністрації і не працюватиме згідно з чартером, а не під впливом Москви та її сателітів. А це уможливить Америці поворот до ЮНЕСКО, як одного з провідних і спомагаючих членів.

Василь Качмар

ЧИ ВІДНОВА КУРІЯЛЬНОГО АБСОЛЮТИЗМУ?

В американській пресі в останньому часі багато пишеться про коментарі тижневика „Ньюзвік" від 5-го листопада 1984 року відносно таємного листа Конґреґації для Східніх Церков до владик Помісної Української Церкви в справах патріярхату та одружених священиків. Згаданого листа підписали, як відомо, голова Конґреґації Кардинал Владислав Рубін і її секретар Архиєпископ Мирослав Марусин. Лист датований 17-го вересня 1984 року, отже ледве 10 днів після смерти Патріярха Йосифа Сліпого. Друге замітне й те, що саме в тому часі не було у Ватикані Папи Павла Івана II.

На вступі листа сказано дослівно: „З жалем виконую обов'язок, щоб звернути увагу Вашої Ексцеленції на недомагання і надужиття, які від довшого часу відбуваються у Вашій епархії... і які є сильним затривоженням для Святої Столиці". Дальше пишеться у листі про те що „деяке число священиків нелегально після права або з надужиттям закону висвячені, тому вони є автоматично самим Божим правом суспендовані, але далі продовжують відправляти Богослуження і виконують душпастирську працю з великим згіршенням для вірних. Прошу Вашу Ексцеленцію представити цій Священній Декастерії список всіх тих священиків, разом з точними даними — коли, де й ким вони були висвячені, і чи вони не переступили якоїсь (канонічної) перешкоди-незаконности перед або після свячень. Є самозрозуміле, що до їхнього звільнення від суспенди вони не можуть виконувати душпастирських обов'язків".

Відносно питання українського патріярхату, то „я є певний, підкреслюється у листі, що Ваша Ексцеленція не відмовиться додержуватись рішень і інструкцій Святої Столиці, які спираються на нормах Ватиканського Екуменічного Собору II та на зарядженнях найвищих архиєреїв."

Вкінці лист Конґреґації каже, що „між духовенством української епархії... брак дисципліни і духовного життя, тому що домінує псевдо-патріотизм", який, мовляв, „небезпечний для церковного життя".

Це намагання римської курії знівечити всі надбання благословенного життя і трудів Патріярха Йосифа. А це, делікатно висловлюючись, не є згідне з християнською моралю й етикою. Просто не хочеться вірити, щоб рука християнина не задрижала, пишучи такого листа ледве кілька днів по смерті Блаженнішого Йосифа. Невжеж, мотивом листа була засада віджилого куріяльного абсолютизму й аморального колоніялізму? Намагання роз'єднати нашу ієрархію? Блаженніший Йосиф постійно твердив: „Сила нашої Церкви не в її відокремлених митрополіях, епархіях і екзархатах, але в об'єднанні всіх митрополій, епархій і екзархатів в одній Помісній рідній нашій матірній Церкві!"

Дня 25-го лютого 1984 року Папа Іван Павло II в листі до Патріярха Йосифа затвердив „Рішення і постанови Синоду ієрархії Помісної Української Католицької Церкви, який відбувся від 30-го січня до 12-го лютого 1983 року". Водночас із рішеннями та постановами Синоду Папа Іван Павло II затвердив також і статут Синоду для нашої Церкви, а це важлива справа для нашої Церкви, оформленої Синодом зі своїм статутом. Ото ж завдяки титанічним змаганням Патріярха Йосифа внутрі нашої Церкви, як і теж перед Апостольською Столицею, дали у висліді єдність нашої Церкви. Це є завершенням важких зусиль і молитов Патріярха Йосифа, а наші владики мають Синод і статут і в їхніх руках і серцях є дальший розвиток нашої Церкви на шляху до юридичного затвердження патріярхату.

На якій, отже, правній основі Конґреґація для Східніх Церков у своєму листі з 17-го вересня ц.р. вимагає він наших владик, щоб вони „представили Апостольській Столиці листу тих священиків... де, коли і хто їх висвятив"? Одначе найбільш несамовите твердження у цьому листі є те, що, мовляв, деяке число священиків висвячені „нелеґально в праві". Що це значить? На основі якого права ті священики висвячені незаконно? Якщо Конґреґація для Східніх Церков має на увазі священиків у жонатому стані, то вони висвячені легально на основі ось таких законів: 1) На основі артикулу Берестейської Унії, який твердить, „щоб подружжя священиків залишено ненарушеними, за вийнятком біґамістів"; 2) конституція Помісної Української Католицької Церкви стверджує, що традиційне право нашої Церкви на жонате духівництво поряд з тими, які готові прийняти священослужіння у стані безженства. Артикул конституції 43-ий дослівно постановляє: „Згідно з давньою безперервною українською традицією, як до нижчих чинів, так і до дияконату і пресвітерату можуть бути допущені також кандидати в жонатому стані."

Вкінці, Вселенський Собор Ватиканський II схвалив Декрет про Східні Католицькі Церкви, Конституцію про Церкву, а Папа Павло УІ, як предсідник Собору, їх підписав." Декрет про служіння і життя пресвітерів" в уступі III, в артикулі 16-му постановляє: „...крім тих, хто окремим даруванням благодаті разом з усіми єпископами вибирає безженність, існують також вельми заслужені пресвітери одружені; тому цей Священний Собор, поручаючи церковну безженність, ніяк не наміряє змінювати цей відмінний правопорядок, який правно існує в Східніх Церквах, і з любов'ю закликає всіх тих, хто приймав пресвітерат у стані подружньому, щоб, триваючи в священному покликанні, старалися й далі суцільно й великодушно посвячувати своє життя для дорученого собі стада".

(Продовження буде)

М. С.

ГОСТРИЙ ОБСТРІЛ УКРАЇНСЬКИХ ПЕРЕДАЧ В „РАДІО СВОБОДА"

Реорганізаційні зміни в американських радіопересиланнях на Схід Европи і зокрема в „Радіо Свобода", які дали куди більше можливостей для інформацій і коментарів з метою викривати усі фальсифікації, що ними десятками років совєтські пропаґандисти годують населення СССР і таким чином деправують справжній образ життя демократичного світу і в кривому „щасливому" світлі представляють життя в СССР — викликають щораз частішу та гострішу реакцію Москви. Це можна спостерігати із щораз численніших напастей совєтської преси, радіо та інших засобів і так зв. інформації на пересилання американських радіостанцій в бік СССР. Ці грубі, в більшості примітивні засоби дезінформації, що їх вживає Москва з метою скомпромітувати в очах совєтського населення американської радіопередачі є чи найкращим доказом правильности всіх тих змін, які за часів президента Реґена зайшла передусім в „Радіо Свобода" і вимагають їхнього поглиблення та продовження, щоб таким чином усунути решту минулих недоліків.

Як відомо, глибокі зміни на краще заторкнули також і український відділ „Радіо Свобода". Після усунення системи цензорського нагляду українські радіопересилання під новим керівництвом редактора Анатоля Камінського не лише поширилися до двох годин, не лише збільшилося число редакційного складу, а й значно покращав зміст пересилань. Правда, можна мати ще чимало критичних завважень до цих пересилань, спостерігати чимало недоліків. Але вони є великою мірою зумовлені зовнішніми причинами, надто повільним доповнюванням складу співробітників в зв'язку з поганою дією бюрократичного апарату „Радіо Свобода", інтриґами різних ворожих сил, (причому їхні „критичні" завваги, що українські пересилання навдивовижу часто „гармонізують з совєтськими, мовляв, українські пересилання надто „націоналістичні", „самостійницькі", а то й ...„антисемітські") і, врешті, з існуванням старих формальних напрямних щодо пересилань. Хоч першим, хто їх зломив був президент Роналд Реґен, який вже не раз і не двічі з великою прихильністю говорив про боротьбу поневолених Москвою народів та твердо підкреслив „ваша боротьба є нашою".

Та, не зважаючи на всі зовнішні і внутрішні труднощі, уважно порівнюючи сучасні українські радіопересилання з минулими, можна завважити великі зміни на краще. Зокрема широко не передове місце висунулася тематика української визвольної боротьби під час Другої світової війни і після неї під новою совєтською окупацією, яка прийшла на місце нацистської і значно поліпшила методи масового терору; а далі, в українських пересиланнях сьогодні багато уваги присвячується проблемам історії України в минулому й недавньому, зокрема історії боротьби українського народу за самостійність, видатним керівним постатям цієї боротьби, що є особливо важливим вкладом в боротьбу з совєтською фальсифікацією історії України та оплюгавлюванням всіх тих наших видатних історичних постаттей, які боролися з царсько-російським пануванням в Україні.

Як уже було сказано, все це лише добрі початки, далекі ще до тих потреб, що доконче необхідні в зв'язку з генеральним наступом сучасного совєтсько-російського імперіялізму на нашу національну самобутність, в зв'язку з потребами руху опору в Україні, який сьогодні повністю опинився в підпіллі, включаючи і УКЦеркву.

Але й у зміни, що протягом останнього часу зайшли в українських пересиланнях викликають гостру реакцію в нашого ворога, щораз масивнішу реакцію, навіть у „всесоюзних" маштабах. Доказом того може бути стаття „наукового співробітника Інституту соціяльних і економічних проблем зарубіжних країн київської Академії наук Є. Камінського", що під не надто вже „науковим заголовком „Перед мікрофоном зрадники" (ця науковість аж надто нагадує відо-

(Закінчення на стор. 3)

Мирон Сурмач

Про Січовиків в Америці

З нагоди 70-ліття Січових Стрільців уже були дві статті. Перша була редактора І. Дурбака, друга милої Ольги Соневицької. Це були статті про Січових Стрільців в старому краю. А я хочу згадати про тих Січовиків, що ми їх тут називали Січовиками. Було тут нас 20,000, а може більше, вправляли вільноруч з апаратами а навіть з кіньми і ґранатами. Це можна найти в книжці „Гей, там на горі Січ іде," матеріяли до якої зібрав і видав Петро Трильовський в Едмонтоні в Канаді 1965 року.

Тому, що я свідок тих часів хочу сказати про тих перших Січовиків в Америці, бо і не знаю чи є ще хтось інший, щоб міг мені це потвердити або заперечити.

Сталося це 1912 року як була Конвенція у Вилкс Бери, Пенсильванія, Українського Народного Союзу, що тоді ще називався Руський Народний Союз. На цю конвенцію приїхав д-р Семен Демидчук, висланий спеціяльно як делеґат з доручення Шкільної Ради і „Сокола Батька" зі Львова.

Перший раз побачив я його в церкві на хорах. У той час я вже два роки співав в хорі. Д-р Демидчук вийшов до нас, на хори і став собі ззаду співаків. Він виглядав показно: високий, вусики і борідка коротко обстрижені і стрічка на ньому синьо-жовта від рам'я до пояса під пальтом. Священик виголосив що делеґат із старого краю буде мати доповідь в церковній залі зараз по Службі Божій. Я побіг скоро до залі і сів найближче до сцени, щоб чути кожне слово такого визначного делеґата.

Я запам'ятав, що він говорив про Соколи і город „Сокола-Батька" у Львові. Він продавав так звані цеголки, щоб купити город і там, щоб було місце на вправи для Соколів - будучих вояків, що будуть покликані „у слушну годину".

У 1913 році я виїхав до Ню Йорку але поучень д-ра Демидчука не забув. Тут знайшлося з десять гарних хлопців. Ми зійшлися в хаті Касіяна Добрянського і заснували товариство „Сокіл". Ще тоді української залі в Ню Йорку не було, то ми, Соколи, вписалися до чеських Соколів на 72ій вулиці. Там нас радо прийняли, нічого нам не порахували за залю, де ми робили вільноручні вправи із прирядами, нам ще й дали доброго інструктора, щоб нас учив.

До 1915 року вже було нас із 50; приступили і дівчата робили вправи зі стрічками. Але знайшлися трошки старші мудрагелі, які казали, що їм ця назва „Соколи" не подобалася, бо, мовляв, це „попівська" організація у старому краю. Вони хотіли, щоб назву Соколи змінити на Запорізьку Січ, з такою програмою як там в краю організує посол Кирило Трильовський, тобто Січ Радикальну. Ми, Соколи, не хотіли розбивати гімнастичного Товариства і згодились нехай буде Січ гімнастична. І ця організація гарно розвивалась; на першому Січочому святі в Ню Йорку, 1917 року, було біля 1,500 Січовиків. (Див. ст. 28 „Історія моєї Сурми"). У нашому Товаристві досьогодні залишилися документи і листи від американського Уряду з 1918 року до Січової Організації, щоб організувати Український Леґіон; Уряд зобов'язався покрити всі кошти; те саме було написано і до поляків. Поляки це використали, мали леґіон Галлера.

Дивує мене, чому українці не використали пораду американського Департаменту оборони? Замість мати свій леґіон і вислати його там боронити границі своєї держави проти ворогів, сюди приїхало кілька „добровольців", заснували товариство Драгомановців, де Лев Троцький давав лекції як царя скинути і „цвяхами йому корону до голови прибити".

Потім постала одна загальна організація Федерація Українців, до якої також вписались Січовики. Федерація мала вирішувати всі політичні справи українців в Америці. Там і рішили, що їм Українського Леґіону не треба.

З американського Департаменту оборони кілька разів до Січей і до Федерації в справі створення Українського Леґіону приходив американський капітан, литовського походження, який добре знав наших ворогів і хотів нам допомогти. Не діставши відповіді, він лиш махнув рукою, та й ще сказав по-польськи: „Нєх вас..." І вже більше не появлявся. Прикро це згадувати, але це треба нам знати.

ОСТАННЬОГО ТИЖНЯ постав на Атлантійському океані рідкий на ту пору гураґан, якому дали назву Лілі. Рівночасно з тим Каліфорнію також навістила рідка сніговія, яка засипала околиці Лос Анджелесу стопою снігу. У контрасті з тим східне побережжя ЗСА втішається виїмково теплою та спокійною погодою.

В НЮ ЙОРКУ БУДУТЬ будувати п'ять величезних спалювачів сміття тому, що побоюються, що щораз менше є порожніх відповідних місць для викидування сміття з цілого міста. Спалювачі мають бути побудовані у п'ятьох дільницях Ню Йорку.

Теодор Терен-Юськів

ЗНАЧЕННЯ ВИСТУПІВ „ПРОМЕТЕЯ" В ЕВРОПІ

Як гарно було читати всі оті голоси преси, чужої і нашої, про вдалі й успішні виступи в Европі чоловічого хору „Прометея" із Філядельфії, і то вже вдруге. Тоді бо в 1980 році їхав хор тільки з концертами, та в 1984 році „Прометей" розпочав своє турне важливою особливістю, беручи участь у конкурсі різнонаціональних хорів у Швайцарії, в місті Монтре, 24-го квітня 1984 року. Виступали там хори з Англії, Еспанії, ЗСА, Італії, Ірляндії, Німеччини, Норвегії, Португалії, Фінляндії, Франції, Швайцарії та Югославії.

Та дещо замало було заподано в пресі про виступ „Прометея" на самому конкурсі. Тому треба би саме на цьому дещо зупинитися.

Отже програму конкурсового концерту започаткував італійський мішаний хор, а зараз по ньому виступав наш хор, виконуючи чотири пісні: М. Лисенка (сл. Шевченка) „Гамалія", народну „Та болять ручки" в обробці О. Кошиця, І. Шамо (слова Д. Луценка) „Грай, бандуро" та пісню зі словами і музикою П. Ніщинського „Закувала та сива зозуля". По 15-хвилинній перерві, другу частину першого дня програми розпочав фінляндський мішаний хор з Гельсінок „Кантабіле". Виступ хору саме настільки важливий, що пізніше рішенням жюрі „Кантабіле" одержав перше місце в конкурсі. Самозрозуміло, що найбільше цікавить усіх українців, як випав спів наших хлопців на тому конкурсі? А що в нинішніх часах закріпити на фоностріччку спів хорів мусіли організатори конкурсу, отож і дуже цікаво було послухати спів „Прометея" на тому записі. По довшому часі наш хор отримав, так як йому обіцяно було, стрічку із записом свого виступу з одної сторони, а з другої запис фінляндського співу, себто хору, що став першуном конкурсу.

По дуже уважному і докладному прослуханні обох хорів враження оставало таке, що фінляндський хор, який має осідок у столиці своєї країни і є професійним хором — не аматорським — співав поправно, інтелігентно, навіть зовсім добре, але дуже далеко від захоплення, радше, як якийсь кращий шкільний хор. Бо ані музика пісень, ані голоси, ані інтерпретація цього хору не визначалась нічим особливим, нічим виїмково замітним. Тоді, коли на другій стороні стрічки „Прометей" звучав дуже зіспівано, пісні музично були зрізничковані, визначно мелодійні, спів був сповнений великої інтенсивности, переконливости і справжнього широкого хорового розмаху. Важко сказати на якій підставі хор фінляндців отримав перше місце. Одна певність існує, а це та, що не на засаді хорової вершинности. Мабуть важливу ролю відіграла тут державна суверенність, якою наш хор не міг похвалитись, політична зближеність у напрямі невтральности обох держав Швайцарії і Фінляндії, хор фінляндців мав куди ближчі зв'язки з комітетом конкурсу, як наш хор, а навіть деяку ролю мусіло грати те, що хор „Кантабіле" мав етикетку професійности. Однак, оцінюючи спів „Прометея" як найсуворіше, то хіба тільки одне можна б завважити, а це, що хор, зосереджуючись на всі найдрібніші інтерпретаційні вимоги диригента і виконуючи величезне — хор виступав вперше в такому міжнародному суперництві — хвилювання, вклав дещо замало душевного почування чи серця у свій спів. Однак, це вагоме тільки для нас, бо знаючи Західню Европу, там, поза Італією, не багато звертається уваги на глибоке пережиття в пісні. Тому „Прометеєві" належалося б було таки куди скорше перше місце, як фінляндському хорові.

Проте, поминаючи участь „Прометея" у конкурсі в Монтре, де він, без сумніву прославив українське ім'я, хор цей може гордитись сповненням вагомої культурно-мистецької місії в Европі, розносячи і поширюючи в кожній місцевості, де він виступав, красу і чар нашої рідної пісні та музики, головно фортепіянової. Талановита бо піяністка Ірина Пелех Зварич, що акомпаньювала, у своїх сольових точках, виконувала дуже успішно вагомі композиції української фортепіянової музики таких музикотворців, як Лисенко, Косенко, Ревуцький та Кос-Анатольський.

Місцевості, де хор не виступав би зі своїми концертами, були це в більшості важливі міста, такі, як Берно, Цюріх, Версуа біля Женеви, Люцерна (Швайцарія), Штрасбурґ (Франція), Зальцбурґ (Австрія), Мюнхен, Штутґарт, Дюссельдорф (Німеччина).

Треба брати під увагу, що в кожній програмці заподавано історію хору, відомості про диригента і піяністку, інформації про репертуар „Прометея" та наших композиторів, отож цим було немало сказано про Україну та її культуру, головно музичну. На майбутнє треба теж програмки друкувати точно з іменами авторів і пісенних текстів та зміст тих же пісень. Так воно водиться усюди в культурному світі. Зрештою це все відомості про українську культуру. Хор пропагував навіть красу українського одягу, бо на це звернула увагу не тільки публіка, але і пресова критика.

Це все отак для чужинців, а що ж тоді для своїх, рідних земляків стужених, осамітнених та розкинених по різних закутках Европи? Для них виступ „Прометея" — це було велике свято української пісні, зустріч з рідним краєм і найглибше пережиття євшанозільного чару задушевних мелодій. Чи можна дивуватись, що багато з них зронило не одну сльозу з розчулення і радости? Переживання оці були рідкісні і незабутні. Адже у виступах звучав релігійний спів, бож співав хор і в церквах, а все це навівало спогади про далеку Україну та зворушувало серця навіть у релігійному відношенні.

Для чужих спів „Прометея", за словами критиків, була це „лекція культури", „прекрасна музика", „чарівна серенада", „чудові голоси", за який вдячні слухачі нагороджували наших хористів невмовкаючими хвилями оплесків, а і самі рецензії кінчались навіть окликом „браво". По концерті ці чужинці теж і вгощали наших хлопців та обдаровували подарунками. А прощальні слова в пресі викарбовували: „Українські співаки вчинили нам велику радість і залишаться довго в наших серцях". Особливо цікаві і важливі оцінки співу „Прометея" були у вирішеннях деяких німецьких критиків, як ось Карльгайнца Кепке („Райніше Пост") і хорового диригента Йозефа Коля із Дюсельдорфу. Кепке звертає передусім увагу на те, що „Прометей" „...не послуговується атракційністю 'Хору донських козаків'". Це дуже вагоме і цінне ствердження та признання. Бож в тому хорі, як відомо, була досить банальна і циркова хорова послідовність в ужитті для осягнення поверхового ефекту. В нашому ж хорі підставою співу є психологічно-музична глибина інтерпретації та технічні застосування відповідно до змісту композиції. Диригент Коль знову, що хвалить і захоплюється способом дириґування і виконанням пісень під керівництвом М. Длябоги, називаючи виступ „Прометея" — „подією". Він пише, що хор цей приїхав із ЗСА, але популярного „шову" тут ні сліду. Концерт бо це було „дві години високої музичної насолоди". Критик цей складає подяку хорові та диригентові з окликом „До побачення, і до наступного концерту". Кращої оцінки ніхто не може собі бажати.

А концерт у Зальцбурґу газета „Зальцбурґер Нахріхтен" називає „музичною унікальністю", любуючись знаменитим хором і його співом та грою піяністки, Ірини Пелех-Зварич у Лисенковій „Рапсодії на українські теми" та Кос-Анатольського „Гуцульській токкаті". Інша рецензія газети „Зальцбурґер Фольксцайтунґ" має заголовок „Патріотична музикальність", де читаємо про „...збагачення музичної діяльности міста виступом „Прометея" з наголошенням, що „...активність хору полягає на плеканні української музики і силою речі служінню українському націоналізмові". Ця критика впевняє, що концерт „Прометея" є завжди і всюди „ентузіястично сприймані". Закінчується оця оцінка ствердженням, якто „...публіка ентузіястичними оплесками дякувала диригентові Михайлові Длябозі за його надзвичайне і надхненне зусилля". Чіткіше висловити власне одушевлення було-б важко.

При цьому прекрасному музичному прийнятті „Прометея" Европою, належало б ще згадати і про лист генерального американського консула в Зальцбурґу, Ендрю Ґреґсона Томаса до диригента хору М. Длябоги, де сказано, що самий консул Томс зглибив свої відомості про Україну з нагоди концерту „Прометея" і пізнішої спільної вечері та що такі поїздки залишають за кордоном додатнє враження про ЗСА. Консул Томс бажає „Прометеєві" постійного успіху та сподівається, що хор зможе повернутись з концертами знову до Зальцбурґу.

Закінчуючи цей зосереджений огляд другого турне „Прометея", можна ствердити, що це була успішна національно-культурна праця-місія, яка принесла багато користи в пропаґуванні розголосу скромного українського імени. Вона бо зазнайомила численних чужинців з голосистістю українських хористів, українським музичним дорібком у формі хорової пісні та з деякими творами фортепіянової музики. Судячи по одушевлених оплесках і знаменитих відзивах преси, чужинці задержать у душі напевно добрі спогади та додатні думки про українців. А про ці речі дбає кожний народ світу. Тому дай Боже більше таких культурних поїздок!

Митрополит Мстислав відвідав парафії в Чикаґо і у Блумінґдейлі

У суботу, 20-го жовтня, Владика Митрополит Мстислав прилетів до Чикаґо. На летовищі його зустріли декан і настоятель місцевої катедри св. Володимира протопресвітер Ф. Білецький, заст. настоятеля катедри о. С. Личик. Після замешкання в готелі Владика Митрополит від'їхав до парафії св. Андрія в Блумінґдейлі, Ілл., щоб оглянути будову нової церкви. При будові Владика застав о. настоятеля церкви прот. А. Ситника та громаду „суботників", які завзято працювали при будові. Був серед них і член Ради Митрополії нашої Церкви в ЗСА д-р В. Трухлий, він же дириґент парафіяльного хору та відомого чоловічого хору в Чикаґо.

Будова нової церкви у Блумінґдейлі систематично поступає вперед всупереч фінансовим труднощам. Повернувшись до Бавнд Бруку Владика Мстислав доклав свою сотку на будову цієї церкви.

Наступного дня Владика Митрополит відвідав катедтральну парафію св. Володимира в Чикаго й очолив разом з Владикою Архиєпископом Константином відправу Св. Літургії, сослужили їм настоятель катедри протопресв. Ф. Білецький і його заступник о. Ст. Зенчух. Оздобив цю відправу своїм співом катедральний хор під управою о. прот. Позняка.

Катедральне Сестрицтво гостило Владик і членів катедральної парафії щедрим обідом, при кінці якого промовив Митрополит Мстислав, вітаючи о. Ф. Білецького з довголіттям його служіння в катедрі св. Володимира в Чикаґо (понад 22 роки), бажаючи йому повноти сил і Божої опіки. При цій нагоді Митрополит повідомив членів парафії про призначення ним на становище помічника, заступника настоятеля о. Степана Зенчуху, молодшого віком священика, що має богословську освіту.

Як відомо, багато членів катедри св. Володимира родом з Полтавщини, тож приїзд до Чикаґо їхнього земляка Владики був для них дуже радісною подією.

Ольга П-ко

Олбанська Округа вшанувала Митрополита А. Шептицького

Заходом українських католицьких парафій Олбанської округи в неділю, 16 грудня ц. р., в год. 2.30 відправили соборний Молебен о. митрат В. Андрушків з Коговзу і парох о. Теодор Гуманицький, що сказав коротку проповідь. Нам потрібно мати свого святого, бо це піднесе нашу самопошану і серед інших народів. Світ потребує таких святих, як Слуга Божий Андрей, передвісник екуменізму, що перший започаткував його.

Після Молебня відбулася в церковній галі святочна академія у 40-ліття смерти Великого Митрополита Андрея Шептицького. Церковний хор під проводом Ярослава Кушніра проспівав „Отче наш". О. парох Т. Гуманицький відкрив академію коротким вступним словом, вітаючи присутніх із різних парафій Олбанської округи. Він передав ведення програми Я. Кушніреві. Пластунка Стеня Дзядів виголосила поему Р. Завадовича „Великий Заповіт-пам'яті Митрополита Андрея". О. митрат Володимир Андрушків мав проповідь про беатифікацію Слуги Божого Андрея. Процес беатифікації завжди триває довго. Зібрано багато цінних матеріялів, видано багато книжок. Митрополит Андрей мав приятелів у цілому світі, але й вороги всього, що українське, не сплять і стараються робити труднощі, так, як це було з нашим Патріярхом Йосифом і затвердженням Патріярхального устрою Української Помісної Католицької Церкви. Ми можемо причинитися до прискорення беатифікації Слуги Божого Андрея своїми молитвами, любов'ю між собою, покутою, добрими ділами.

Мгр Тетяна Дурбак виголосила поему Марії Косовичевої „Митрополитові Андреєві Шептицькому". О. митрат В. Андрушків провів молитву в намірені беатифікації Слуги Божого Андрея. Мгр Андрій Дурбак в імені о. пароха Т. Гуманицького і Церковного комітету у Вотервліті подякував усім виконавцям програми та учасникам акедемії. Вкінці церковний хор відспівав „Достойно є" і „О, спомагай нас, Діво Маріє" разом з усіма присутніми.

На сцені виднів гарно прибраний великий портрет Митрополита Андрея, що немов оживав в очах тих, що мали щастя його бачити і знати.

Учасник.

В Дітройті відзначено 100-річчя Українського Жіночого Руху

Під час святкування 100-річчя УЖРуху стоять (зліва): д-р М. Хом'як, Л. Колодчин, М. Зубаль, О. Савчук, Е. Боб'як, Б. Лиса.

Заходом Окружної Управи Союзу Українок Америки відбулось 14-го жовтня ц. р. в залі української православної церкви св. Покрови, при вул. Еверґрін, святкування з приводу 100-річчя Українського Жіночого Руху.

Підготовою імпрези займався окремий Комітет, головою якого обрано Орисю Лончину, а членами були всі 16 голів СУА в Мишиґені. Багато праці вклала також голова Окружної Управи СУА Лідія Колодчин. Вона ж відкрила святкування, вітаючи о. ігумена Бернарда Панчука, ЧСВВ, пароха української католицької церкви Непорочного Зачаття в Гемтремку, гостю з Ню Йорку д-р Марту Богачевську-Хом'як, визначну дослідницю жіночого руху в Україні, присутніх на залі учасниць Першого Жіночого Конґресу організованого Союзом Українок в Галичині в Станиславові в 1934 році; представила новозорганізованих членок СУА в Дітройті в числі 36: відділи: 5-10 членок, Відділ 23-ий-8 чл. Відділ 26-ий — 4 чл., Відділ 45-ий 4 чл., Відділ 50-ий одна членка, Відділ 53-ий 4 чл. Відділ 56-ий дві, Відділ 63-ий—одна, Відділ 76-ий—дві та покликала до ведення програмою Рому Дигдало, заступницю голови святкового комітету. Подано смачну вечерю, приготуванням якої займалась п. Ціко.

Після вечері присутні прослухали дуже цікаву доповідь д-р М. Богачевської-Хом'як. Доповідачка вичерпно накреслила початки феміністичного руху в Европі, починаючи з другої половини XIX ст. Особливе піонерське місце виділила вона письменниці і громадській діячці Олені Пчілці та накреслила відмінність українського фемінізму від европейського. Олена Пчілка перша висунула погляд про „подвійне навантаження жінки" з огляду на існуючі, в тому часі економічні проблеми в Україні: виховання дітей і завідування хатнім господарством, яке тоді спочивало тільки в жіночих руках з одного боку, а з другого — конечність української жінки включитись у працю поза домом із-за слабо розвинутої економіки. Тут же виринула проблема визнання права жінки на рівноряднy з чоловіками освіту, рівноправність у праці і заробітній платні. Але з політичних оглядів український фемінізм включив із самого початку також у програму своєї праці і боротьбу за національне визволення України з-під домінації окупуючих держав, особливо Росії.

Після доповіді голова Комітету, її заступниця і прелеґентка викликали присутніх на залі учасниць Першого жіночого конгресу в 1934 році в Станиславові: Емілію Боб'як, Марію Зубаль, Броніславу Лису і Ольгу Савчук і відзначили їх, вручивши їм квіти.

Організоване українське жіноцтво Америки на цьому Конґресі репрезентувала Тетяна Солодка з Дітройту, член 5-го Відділу, яка на власний кошт приїхала до Станиславова.

Потім виступив жіночий секстет „Троянди", який проспівав 6 пісень; мистецький керівник — Петро Потапенко, музичний супровід — Нуся Калинич. Деклямація А. Кузьменко „Жінка" виконала Оленка Калитяк. Декорацією сцени займався 76-ий Відділ СУА; декорацією столів — 27-ий, а привітанням гостей — 53-ій Відділ.

Присутні розходились із думою про добре підготовану імпрезу.

Ф. Кульчицька

Побільше таких імпрез...

Управа Українського Дому „Дніпро" в Баффало здійснила в неділю, 11-го листопаду ц. р., свій гарний задум: влаштувала товариську зустріч з обідом і присвятила її стародавнім українським обжинковим звичаям, які завершувалися свяченням вінків із збіжжя і садовини в день Спаса. Обжинки були своєрідним староукраїнським Днем Подяки.

Зустріч відкрив голова Українського Дому „Дніпро" Іван Горбачук, який, до речі, був душею непрактикованої у нас, або мало практикованої імпрези. Провівши молитву, голова привітав гостей, учасників зустрічі, в тому числі і гостей з Европи подякував господиням за приготування обіду і побажав усім присутнім приємно провести час.

Промовляв ще Евген Луковський. У короткому слові промовець звернув увагу на ціль імпрези, яку докладніше з'ясував у доповіді Михайло Лоза.

Доповідач вказав на давність хліборобства в Україні і на давність управи хлібних рослин як проса, пшениці, жита, ячменю, вівса, гречки. Тим самим стародавніми є й українські звичаї, які мають хліборовський характер. Дуже важливою подією у житті хлібороба були жнива — результат всієї попередньої його праці. Не дивно, що ця подія була оповита своєрідним культом: обжинковими обрядами, які закінчувалися посвяченням обжинкових вінків (як символу земних плодів), садовини й меду на свято Спаса. Цикл цих звичаїв був завершений родинною трапезою, яку слід вважати виявом подяки Богові за гарний урожай.

Влаштована управою „Дніпра" імпреза була під кожним оглядом успішною. Це підкреслювали і самі учасники у розмовах після закінчення імпрези. Оцінюючи позитивно цю зустріч, учасники висловлювали бажання, щоб управа Українського Дому „Дніпро" влаштовувала таких імпрез побільше. Дійсно, чому б не робити таких товариських зустрічів частіше? Користь від них не мала. Вони скріплюють вузли товариського життя і, до деякої міри, доповнюють знання учасників.

Михайло Лоза

Гострий...

(Закінчення зі стор. 2)

му каґебістську „публіцистику") появилася в „Комсомольській Правді". 30-листопада ц.р. „Науковець" Є. Камінський з Києва знову ж, чи не в сотий раз, прагнучи „вдарити" по „українських буржуазних націоналістах", скомпромітувати їхню діяльність на Заході, приводить такі ніби слова, сказані ні то Бандерою, ні то Мельником, чи ще там ким завгодно, слова виссані з пальця, постали в цинічній фантазії каґебістів, що їх вони справді в Україні вже віддавна здійснюють. Камінський ці слова пристосовує до своїх потреб, він, розправляючись зі сучасними українськими пересиланнями й співробітниками українського відділу радіо „Свобода", пише: „В ім'я реставрації капіталізму в Україні не надто великою ціною була б загибіль половини людства". І від себе додає; „варта нагадати, що 45 років тому націоналістична верхівка розмірювала це ціною (знову ж він приводить цитату) „половиною населення України" — апетити, мовляв, зросли".

Як бачимо, цей Камінський нічого собі таки „науковець", мабуть, каґебістського хову. Для таких „науковців" всякі методи провокацій й фальсифікацій сприємливі. Проте за всім цим скриваються турботи з приводу нового, куди болючішого курсу українських переслань в нашу батьківщину. Їх наш „науковець" називає „антисовєтським товаром в оновленій словесній упаковці...", появляється все більше наклепницьких пересилань про життя народу Совєтської України, що мають за завдання демолізацію, підрив „духових сил українського народу". Всього цього, мовляв, американські імперіялісти намагаються досягнути за допомогою „націоналістичних запроданців". В українських редакціях „Голосу Америки" і „Радіо Свобода" сидять за словами Є.К. „антисовєтчики — буржуазні націоналісти", вже й нового „хову", бо в зв'язку відходом старшого покоління „націоналістів" приходиться ставити ставку на молодших послідовників гітлерівських колябораціоналістів.

Та яких би там „цитат" не вживав, якими б там „авторитетами" й не послуговувався наш „науковець", його стаття в „Комсомольській Правді", як і цілий ряд інших подібних статтей, що щораз частіше появляються на сторінках совєтської преси, свідчить лише, що новий вільний курс українських пересилань щораз більше тривожить нашого ворога. Отже його слід вдосконалювати.

Дописи з життя громад, установ, орґанізацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — Редакція.

Пам'яті Луки Луцева

Управа Наукового Товариства ім. Шевченка в ЗСА і Дирекція філологічної секції з сумом повідомляє своїх членів і українське громадянство, що 1-го 1984 року у Філядельфії упокоївся проф. д-р Лука Луців. Покійний був учителем середніх шкіл у Західній Україні, а в час нашого великого Ісходу з рідних земель — у таборах в Німеччині. Після похоронних обрядів тіло Покійного похоронено на цвинтарі Св. Духа в Гемтонбурґу, Н. Й.

Покійний д-р Лука Луців народився 30-го жовтня 1895 року у селі Грушів, Дрогобицького повіту. Західня Україна. Після закінчення початкової і середньої шкіл був покликаний до австрійської армії в час Першої світової війни, а згодом служив у рядах Українських Січових Стрільців і був старшиною Української Галицької Армії.

По закінченні війни студіював славістику в Українському Вільному Університеті і в чеському Карловому Університеті. Студії закінчив ступенем доктора філософії.

Д-р Л. Луців відомий, як дослідник української літератури і як літературний критик. Залишив гарну літературну спадщину — автор численних статтей і есеїв на літературні теми, які написав між двома війнами. Свої праці Л. Луців часом підписував „Лука Граничка". В роках 1952—70 працював у редакції українського щоденника „Свобода". Написав монографічні праці про Тараса Шевченка, Маркіяна Шашкевича, Івана Франка, Ольгу Кобилянську, Василя Стефаника й інших.

Перед двома роками д-р Л. Луців із дружиною переїхав з Ню Йорку до Філядельфії, де замешкав у „Вознесінні". Перед своїм виїздом з Ню Йорку Покійний передав частину свого архіву до Наукового Товариства ім. Шевченка у Ню Йорку. Св. п. Лука Луців своє багатотрудиве життя віддав для добра української літератури й українського народу. Покійний був працьовитою чесною і шляхетною людиною.

Хай пам'ять про нього залишиться надовго між нами.

НТШ

ОДНА З КОМІСІЙ ЮНЕСКО, Організації ОН для справ освіти, науки і культури, говорить у своєму річному звідомленні, яке появилося брошурою в Женеві, Швайцарія, що ще перед 2000 роком число анальфабетів у світі досягне 900 мільйонів осіб. Фонди на ціль освіти і виховання з кожним роком зменшуються, а дотеперішні великі жертводавці зменшили свої дотації наполовину. З'єднані Стейти Америки виходять тепер з днем 31-го грудня ц.р. з ЮНЕСКО і тому фонди на освіту ще більше зменшаться. У розгубленості генеральний секретар ЮНЕСКО Амаду Матар М'Бов заявив, що ЗСА винні ще касі ЮНЕСКО 360,000 долярів за 1984 рік. Як відомо, ЗСА вплачували до тієї міжнародної організації, яка веде однобічну політику прихильну до Совєтського Союзу, 47 мільйонів долярів річно, тобто одну четверту цілого бюджету ЮНЕСКО.

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали. Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

З глибоким смутком ділимося болючою вісткою з Родиною, Приятелями та Знайомими, що в п'ятницю, 21-го грудня 1984р., з Волі Всевишнього відійшов у Вічність наш Найдорожчий Тато, Брат, Діді, Вуйко, тіточний та стриєчний Брат, Кузен та Шваґер

бл. п.

РОМАН СКОРОБОГАТИЙ

уроджений 27-го лютого 1913 р. в Жидачеві, Україна

ПАНАХИДА — в середу, 26-го грудня 1984 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН — відбудеться у четвер, 27-го грудня 1984 р., о год. 9:30 рано з церкви св. Юра на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дочка — РОМА ГАРАСИМЯК з мужем ІРИНЕЄМ
дочка — ТАМАРА ГРОНЬ з мужем ІГОРЕМ
сестра — МАРІЯ ГУЦУЛЯК
сестра — ЛІДА СКОРОБОГАТА
внуки — АНДРЕЙ І ДЕНИС ГАРАСИМЯК
внучки — РЕНАТА І КАТРІНА ГРОНЬ
сестрінок — ЕРАСТ ГУЦУЛЯК з родиною
сестрінок — ЛЮБОМИР ГУЦУЛЯК з родиною
шваґрова — СОФІЯ САЛДАН з родиною
тіточна сестра — ОЛЬГА БУБНЯК з родиною
тіточна сестра — СОФІЯ ПАТРИЛО з родиною
тіточний брат — д-р ОЛЕКСАНДЕР КОСТИК з родиною
тіточний брат — ЕВГЕН КОСТИК з родиною
стриєчний брат — д-р АНАТОЛІЙ СКОРОБОГАТИЙ з дружиною КЛЬОТІЛЬДОЮ
кузен — мґр ЯРОСЛАВ ЩЕРБАНЮК з дружиною ІРЕНОЮ
кузен — д-р ВОЛОДИМИР МАРТИНЕЦЬ з родиною
кузен — ЯРОСЛАВ МАРТИНЕЦЬ з родиною
та ближча і дальша Родина в Америці, Канаді та на Україні

Замість квітів просимо складати пожертви на харитативні цілі.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Членам і Відділам УНСоюзу

Повідомляємо Членів і Відділи УНСоюзу, що з уваги на закінчення року, Головна Канцелярія УНСоюзу мусить замкнути рахунки та здепонувати у банках гроші, одержані від Відділів,

не пізніше, як вполудне 31-го грудня 1984 року

Гроші, прислані пізніше вже не зможуть бути зачислені на 1984 рік. З уваги на це, закликаємо всіх Членів УНСоюзу заплатити вкладки, платні в цьому місяці, якнайскоріше, а всі Відділи УНСоюзу вислати розчислення і гроші так скоро, щоб вони наспіли до Головної Канцелярії не пізніше як у ПОНЕДІЛОК, 31-го ГРУДНЯ 1984 року до полудня.

Звертається увагу на те, що Відділи, які спізняться з присилкою вкладок, будуть подані як довжники в річному звіті.

Головна Канцелярія УНС

Нюйоркська...

(Закінчення зі стор. 1)

тих, які удостоїлися цієї нагороди. Ними були: д-р Василь Вереш, М. Хоманчук, д-р Роман Голіят, Іван Різник, Емілія Саноцька, рад. Богдан Ластовецький, Іван Пригода, Ґльорія Толопко, Василь Цюпа, Евстахія Мілянич, д-р Микола Чарторийський, д-р Микола Шпитко і д-р Михайло Пізнак. Плякети вручали: головний предсідник УНС д-р Іван Флис, головний організатор С. Гавриш, головний радний Володимир Квас і почесні члени Головного Уряду УНС Марія Душник, д-р Ярослав Падох і Йосип Лисогір.

Головний предсідник УНС д-р І. Флис і головний організатор С. Гавриш вручають плякету Дороті Цюпі, дружині довголітнього секретаря і касира Окружної Управи Василя Цюпи, який не взяв участи в бенкеті з уваги на затяжну хворобу.

У першій мистецькій частині виступила співачка — солістка сопрано Лариса Магун-Гурин, що її місцеві люди називають „нюйоркським соловейком", і відспівала дуже вдало три пісні: „Чи є в світі молодиця", „Дивлюсь я на небо" і „Гаї шумлять", музична обробка і акомпаньямент Михайло Лев.

Після вечері виступив відомий у ЗСА вокальний ансамбль „Промінь" під керівництвом мгр Богданни Волянської, який спеціялізується у вишуканих народних піснях. У програмі були: „Ой у полі тихий вітер віє", нар. пісня в обробці Гайворонського, „Гра в зайчика", нар. пісня в обробці Леонтовича, „Через балку летить галка", нар. пісня в обробці Козака, „Бистра вода", стрілецька пісня, обр. Б. Волянської, і „Жито мати", нар. пісня в обробці Верьовки і на закінчення „Многая літа" для Ювілята. Ансамбль „Промінь розвиває свою діяльність з частинною фінансовою допомогою від Нюйоркської стейтової ради мистецтв.

Присутні нагороджували рясними оплесками виступи солістки і ансамблю „Промінь".

Майстер церемонії вміжчасі представив почесних гостей за головним столом і представників різних організацій: головного радного і члена леґіслятури повіту Алстер та довголітнього управителя Союзівки В. Кваса, голову НТШ і почесного члена Головного Уряду УНС д-ра Я. Падоха, почесного члена Головного Уряду УНС М. Душник, редактора „Українського Квартальника" і члена редакції „Свободи" д-ра Володимира Душника, Марію Флис, д-ра І. Флиса, М. Хоманчука, о. С. Шевчука, С.Гавриша, Марію Лисогір, Й. Лисогора, адв. М. Пізнака, мгра Івана Винника і на залі — інж. Михайла Шпонтака, голову Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій, Лева Пришляка, представника Т-ва „Самопоміч" адв. Романа Гуглевича, президента Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч", д-ра Петра Ґоя від Фундації УВУ, Лесю Ґой від І-го відділу СУА, Лідію Магун від Окружної Управи СУА, Петра і Марію Гарайду від Організації Оборони Лемківщини, Павла Лисака від Спортового Клюбу, Мирона Гірняка з дружиною від хору „Думка". Степанію Рудик від відділу ОЖ ОЧСУ в Асторії, Стефанію Чорну від Школи кобзарського мистецтва, чотирьох членів Окружного Комітету УНС з Пассейку в особах: Івана Хомка, голова, Івана Блихи — секретар, Василя Марушака, рекордовий секретар, Варвари Тизьбір, касир, Наталію Хоманчук, Марію Кульчицьку, д-ра Василя Палідвора і його дружину, рад. Б. Ластовецького, голову Т-ва „Самопоміч", проф. Тиміша Білостоцького, голову 200-го Відділу УНС Василя Шпачинського, Василя Піха, Йосифа і Катерину Галичинів (брат колишнього головного предсідника УНС Дмитра Галичина) і М. Форостину і членів Округи, які допомагали при влаштуванні цього бенкету: Степана Чуму, Романа Крупку, Іван Яремчука, Михайла Юзеніва, Мирона Заліпського, Евстахію Мілянич і гостя з Фльориди, колись активного члена УНС і громадського діяча д-ра Олександра Соколишина.

Короткі усні привіти склали і привітали УНСоюз з 90-річчям д-р Я. Падох, В. Квас і Й. Лисогір. Наспіли також писемні привіти від Окружної Управи СУА в Ню Йорку, 21-го відділу СУА в Брукліні і Товариства Українських Бібліотекарів Америки.

Цей вдалий і виповнений змістовною програмою ювілейний бенкет закінчено подякою майстра церемонії усім учасникам за участь і молитвою, що її провів о. С. Шевчук.

Д-р Орест Стецик

З липня ц. р. українська громада міста Акрону збагатилася ще одною професійною силою. Там відкрив лікарську практику в родинній медицині д-р Орест Стецик.

Д-р Орест, син Марії і Дмитра Стециків, народився в Клівленді 2-го червня 1954 року. Початкову освіту пройшов він у школі св. Йосафата, а середню—у школі Падуа. Крім того, він учився українознавства в „Рідній Школі", яку успішно закінчив матурою в 1970 році. Він був теж дисциплінованим пластуном від 1964 року по сьогодні. Передмедичні студії пройшов він в університеті Нотр Дам у Савт Бенд, закінчивши їх з відзначенням в 1976 році і був прийнятий у медичний коледж при стейтовому університеті в Огайо в Колюмбусі. 15-го червня 1980 року він одержав диплом доктора медицини. Після відбуття інтершіпу в міському шпиталі Акрону він пройшов трирічну спеціялізацію в родинній медицині в Медичному Центрі св. Томи в Акроні. Крім своєї практики, д-р Орест є теж клінічним інструктором при медичному коледжі Північно-Східного Огайського університету.

Він є членом багатьох професійних медичних організацій і з 1976 року членом Українського Лікарського Товариства. Одружений з Настею Пірко; обоє вони беруть участь у житті української громади Акрону й Кейтону. Д-р Орест давав лікарську опіку учасникам цьогорічних пластових таборів.

Віримо, що він буде успішний в його професійній і громадській діяльності і що українська громада Акрону й Кейтону буде користати з його висококваліфікованої послуги.

(М. Д.)

Ню Йорк Таймс"...

(Закінчення зі стор. 1)

конференціях, Рижков таврував „брудну війну", яку веде Москва в Афганістані. Їх запрошували в гості і виступати перед публікою. Молодих вояків засипали подарунками. Міжнародний комітет допомоги видавав Рижкову і Воронову по 45 долярів на тиждень і платив за мешкання. В січні минулого року Торн влаштувала Рижкова в компанію перевезення меблів, але він до праці не пішов. Потім вона знайшла йому роботу в українській семінарії, де йому платили 4 доляри на годину, двічі на день кормили і дали невелике мешкання. Та незабаром він кинув працю. Торн влаштувала Рижкова на курси англійської мови в Ню Йорку, але він відвідав лише три лекції.

„Ніколай був просто дуже нездисциплінованою людиною", — сказала про Рижкова Л. Торн.

МАЛО БУТИ „НЕУКРАЇНСЬКИХ КІЛ"

У передовій статті в ч. 244 з датою суботи 22-го грудня 1984 року через технічну помилку випало дві літери „не" у третьому реченні статті п. н. „Опозиція на форумі СКВУ". Речення має звучати: „СКВУ став символом української єдности і своєю діяльністю здобув собі признання не лише своїх, але і серед неукраїнських кіл".